PÅSKVAKAN 2018 I S:TA EUGENIA, 31 MARS

Mark 16:1-8

Något mer måste ha hänt. Annars sutte vi inte här i natt. Kvinnorna »lämnade graven och sprang därifrån darrande och utom sig. Och de sade ingenting till någon, för de var rädda«. Om det hade varit sista ordet eller snarare icke-ordet skulle det verkligen ha inneburit slutet; slutet av Jesu förkunnelse och den rörelse han samlat kring sig. Något mer måste ha hänt. Något så omvälvande starkt att inte bara kvinnorna vid graven utan också de andra lärjungarna kunde övervinna sin rädsla.

Och nu sitter vi här inne i kyrksalen. Ni som ska döpas eller upptas i Kyrkans fulla gemenskap, ni som brukar fira gudstjänst här, ni som råkar vara här i kväll var ni än kommer ifrån. Vi har bevittnat det som är så svårt att sätta ord på. Det var beckmörkt. Ett ljus har tänts, ett enda ljus som ger orientering i mörkret. Och detta bräckliga och starka ljus har givits vidare, det har spridit sig och upplyst hela rummet. Det som var mörkt lyser nu i ljusets fulla strålglans. Vilken paradoxal erfarenhet. Om man delar med sig av ljuset blir det inte mindre utan mer. Det växer sig allt starkare – rakt emot vårt vanliga tänkande att

resurserna är knappa och att vi inte får vara för frikostiga, för då skulle vi i längden förlora.

Inte bara ljuset har kommit tillbaka utan också ljudet. Orgeln och klockorna som tystnade på skärtorsdagen klingar nu igen. Halleluja som vi inte har sjungit under fastans långa veckor, och så gloria. Och så småningom kommer också det livgivande vattnet tillbaka som dopkandidaterna ska döpas med. I slutet ›maten‹, de eukaristiska gåvorna.

Efter det att kvinnorna hade sprungit från graven måste något omvälvande ha hänt. Den som hade pinats, korsfästs och blivit begravd visade sig. Han lever och ska inte mer dö! Vem förstår inte att de första vittnena behövde tid för att ta till sig detta hittills ohörda och alltid oerhörda budskap? Alla tecken och handlingar i liturgin vill få oss att förstå och anamma det.

Om vi tillämpade en utomståendes blick, en journalists (så som p Klaus gjorde igår), vad skulle vi då se? Efter Jesu död fortsätter lärjungarna att förkunna hans budskap, precis så som han befallt dem: Den som har blivit korsfäst, han lever och alla som tror på honom ska leva med honom. Mötet med den uppståndne öppnade lärjungarnas ögon för det som Jesus under sin tid på jorden sade och gjorde. Allt lyste

i ett nytt ljus. Alla bitar föll på plats. Och lärjungarna lät sig inte rubbas. Erfarenheten av den uppståndne var så stark att de var beredda att följa honom till och med i en våldsam död. De var villiga att ge sitt liv för att förkunna den Uppståndne.

Vad kan det vara för erfarenhet som står i bakgrunden för detta orubbliga uppträdande, för att de satsade allt på Honom? Vad har ni, våra kandidater, ni alla som sitter här i kyrkan erfarit? Kanske fick lärjungarna då och vi idag erfara att det finns liv i överflöd. Livet är inte någon begränsad resurs som så många andra ting i vår värld: tid, naturtillgångar, energi, pengar osv.

Tänk om det går upp för oss, om vi kan lita på det löfte som Gud en gång för alla i Jesu uppståndelse har bekräftat: det finns liv i överflöd eftersom Gud är livets källa, ja, han själv är livet. Från skapelsens begynnelse genom hela historien har han åter och åter visat sitt ursprungliga uppsåt att skänka människan liv, sitt eget gudomliga liv. Ty han har glädje i att skänka sig själv till oss. Han vill inte behålla denna gåva för sig själv utan frikostigt dela ut den. Därför behöver inte heller vi sluta vår famn, kröka in oss i oss själva. Nej, vi kan öppna den, göra den vidöppen – ja, med den risk det innebär (Kristi öppna famn på korset).

Och Jesu korsfästelse då? Den kan inte rubba Guds avsikt. Och allt det onda som sker i världen? Det kan inte heller göra Guds plan om intet. Får vi likna Gud vid en kompositör som själv uppför sin symfoni? Han har symfonins plan i huvudet, vet vart han vill, kan satserna, tonerna, samspelet mellan de olika stämmorna. Men det händer att musiker (alltså människiorna) spelar fel, ibland oavsiktligt, ibland av slarv, ibland medvetet eftersom de vill störa dirigenten. Men kompositören har förmågan att integrera allt i sitt uppförande. Så integrerade också Gud Jesu våldsamma död på korset i sin första och enda plan: att ge liv åt alla. Han tog korsfästelsen som anledning till att visa att han inte lämnar människan i döden. Det liv han skänker kan inte hejdas av dödens gräns. Det finns tillräckligt med liv.

Tänk om vi helt och hållet kan lita på detta stora löfte! Då behövde vi inte snåla med vårt liv, inte ängsligt spara det åt oss som en ytterst begränsad resurs. Jesus lever och vi ska leva med honom. Kanske var det också den tillit som fick den franske polisen Aranud Beltrame att ge sitt liv i samband med terrordådet i Frankrike i förra veckan (Trèbes, 24 mars). En terrorist stormade då en livsmedelsaffär och tog flera som gisslan. Polisen lyckades genom förhandlingar att befria

alla utom en kvinna. Då erbjöd Beltrame sig som utbyte för henne. Han mördades senare av terroristen. Beltram växte upp i ett ateistiskt hem, men upptäckte tron och Kyrkan och lät sig döpas vid 33-års ålder; han var en hängiven troende. Var det just påskerfarenheten som fick honom att erbjuda, ja att offra sig själv för att en annan människa skulle kunna leva? Det hopp som lyser upp i Kristus att ingen förlorar sitt liv som blir ett med honom? Ty livet finns i överflöd.

Låt oss fira den uppståndne Kristus tillsammans med kvinnorna då och alla som behöver tid för att ta till sig påskens oerhörda budskap. Låt oss vara glada över den Gud som har visat sin makt och sin vilja i Kristus; glada över dem som i kväll offentligt uttrycker att de vill leva med honom. Låt oss skratta åt djävulen som om och om igen försöker inge oss rädsla och tvivel, rädsla för att livet inte räcker till åt alla och tvivel på Guds goda avsikt med allt. Låt oss ringakta döden som är maktlös och inte förmår skilja oss från honom som är livets upphovsman och furste. Kristus är uppstånden!

Dominik Terstriep S.J.